

Sygn. akt VII U 2457/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Ewa Gulska

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 roku w Lublinie

sprawy L. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania L. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 19 września 2014 roku numer (...)

oddala odwołanie.

Sygn akt VII U 2457/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił L. K. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr.8, poz 43 ze zm). W uzasadnieniu wskazano, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie został udowodniony 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja – k. 27 akt emerytalnych).

W odwołaniu od powyższej decyzji L. K. domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Skarżący w uzasadnieniu odwołania wskazał, iż w okresie od 7 marca 1978 roku do 30 listopada 1984 roku pracował na rzecz (...)z siedzibą w O. na podstawie umowy o pracę nakładczą. Wnioskodawca domagał się zaliczenia powyższego okresu do ogólnego stażu pracy oraz do okresu pracy w warunkach szczególnych (odwołanie – k. 2-7 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ renrowy wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przytoczona w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowieź na odwołanie – k. 11 – 12 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

S. M. , urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek o emeryturę - k. 1 – 4 a.e.).

Na podstawie dokumentów przedłożonych wraz z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury organ emerytalny ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 20 lat, 7 miesięcy i 20 dni, tj. 20 lat, 6 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 12 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył wnioskodawcy okres wynoszący 11 lat, 6 miesięcy i 21 dni (decyzja – 27 – 27 v. a.e., karta przebiegu zatrudnienia – k. 26 a.e.).

Zakład nie uwzględnił okresu pracy od 7 marca 1978 roku do 30 listopada 1984 roku w (...) w O. jako pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, ponieważ wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę lecz wykonywał pracę chałupniczą – umowa o pracę nakładczą (decyzja – k. 27 a.e.).

W tym stanie rzeczy wydana została zaskarżona decyzja z dnia 19 września 2014 roku.

L. K. został zatrudniony w (...)w L. Oddział w L. na podstawie umowy o pracę nakładczą od dnia 7 marca 1978 roku (umowa o pracę nakładczą – k. 9 w aktach osobowych – koperta k. 56 a.s.).

Wnioskodawca w w/w zakładzie pracy zatrudniony jako spawacza-lakiernik. Do obowiązków skarżącego należało wykonywanie stojaków na kwiaty. L. K. spawając kwietniki, a następnie malował je dwukrotnie farbą olejną przy pomocy pędzla. Po wykonaniu świecznika wnioskodawca go pakował i metkował. Skarżący musiał wykonać minimalną ilość świeczników wynoszącą 200 sztuk, zaś faktycznie wykonywał ich w przedziale wynoszącym około 250-300 sztuk. L. K. powyższe czynności wykonywał na terenie swojej posesji, gdzie miał odpowiednio przygotowane pomieszczenie (zeznania wnioskodawcy – k. 28 v. – 29 a.s. i 64 v. a.s., zeznania świadka M. K. – k. 44 v. a.s., zeznania świadka K. L. – k. 44 v. – 45 a.s., zeznania świadka T. L. – k. 45 a.s.).

Wszystkie materiały potrzebne do wytworzenia świeczników tj. farbę, rozpuszczalniki, narzędzia i spawalnicę, wnioskodawca otrzymywał od pracodawcy (zeznania wnioskodawcy – k. 28 v. – 29 a.s., zeznania świadka M. K. – k. 44 v. a.s., zeznania świadka T. L. – k. 45 a.s.).

Wytworzone przez skarżącego świeczniki były odbierane bezpośrednio od niego dwa lub trzy razy w miesiącu. Ponadto wobec wnioskodawcy wykonywane były kontrole ze strony(...)(zeznania wnioskodawcy – k. 28 v. – 29 a.s., zeznania świadka M. K. – k. 44 v. a.s., zeznania świadka K. L. – k. 44 v. – 45 a.s., zeznania świadka T. L. – k. 45 a.s.).

Wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie w systemie akordowym, które było nie niższe połowa najniższego wynagrodzenia (zeznania wnioskodawcy – k. 28 v. – 29 a.s. i 64 v. a.s., zeznania świadka M. K. – k. 44 v. a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez wnioskodawcę uznając je za jasne, pełne, logiczne, spójne z zeznaniami świadków oraz z dowodami w postaci dokumentów znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy.

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie, za wyjątkiem M. K. – żony skarżącego, to osoby obce dla wnioskodawcy. Byli oni jego sąsiadami w okresie zatrudnienia w w/w zakładzie pracy na podstawie umowy o pracę nakładczą. Świadcowie dysponowali, niezbędnymi wiadomościami w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Zeznania świadków są logiczne i spójne, korelują ze sobą i z zeznaniami skarżącego.

Zeznania wnioskodawcy, jak i świadków w tym również M. K. (żony skarżącego) były wiarygodne. L. K. w sposób szczegółowy opisał zakres swoich obowiązków. Przede wszystkim jednak przyznał, że pracę w spornym okresie wykonywał na podstawie umowy o pracę nakładczą.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach organu rentowego, jak i w oparciu o akta osobowe wnioskodawcy za okres pracy w(...) Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczeń (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury L. K. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki: osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny, nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego, na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić: co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Stwierdzić w tym miejscu należy, iż dochodzony w niniejszym postępowaniu okres zatrudnienia od 7 marca 1978 roku do 30 listopada 1984 roku w (...) z siedzibą w O., nie mógł zostać uwzględniony, ponieważ prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art. 32 ustawy nie przysługuje ubezpieczonym z tytułu zatrudnienia na podstawie umów o pracę nakładczą, choćby wykonywali to zatrudnienie w szczególnych warunkach. W wyroku z dnia 8 maja 2008 r., (I UK 354/07, OSNP 2009/17-18/237) i z dnia 21 stycznia 2010 r., (II UK 162/09, LEX nr 583806) Sąd Najwyższy wskazał, że prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym nie przysługuje ubezpieczonym z tytułu zatrudnienia na podstawie umów o pracę nakładczą, choćby wykonywali to zatrudnienie w szczególnych warunkach. Treść art. 32 ustawy wprost bowiem stanowi, że prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje

wyłącznie pracownikom. Pracownikami są zaś wyłącznie osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. (art. 2 kp). W tym przypadku nie ma więc znaczenia charakter wykonywanych czynności, ale podstawa zatrudnienia. Nawet wykonywanie czynności wchodzących w zakres prac zaliczanych do wykonywanych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze nie uprawnia do emerytury z tego tytułu, jeżeli prace wykonywane były na podstawie umowy o pracę nakładczą. Taka zaś sytuacja miała miejsce w przypadku spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że L. K. licząc na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił jednej z przesłanek do ustalenia prawa do emerytury tj. wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.